

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 988/2021
Гж-ап 4/2021
10.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД, ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ... и ОО из ..., чији је пуномоћник Предраг Савић, адвокат из ..., против туженог ПД „Колубара Универзал“ д.о.о. Велики Црљени, чији је пуномоћник Милан Лазић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 12/20 од 10.06.2020. године и о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4118/19 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 12/20 од 10.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4118/19 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 41/18 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, алинеја 1, делимично су усвојени тужбени захтеви и обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете настале ускраћивањем права на упис права на стицање удела без накнаде исплати појединачно назначене месечне износе, који припадају сваком тужиоцу, са законском затезном каматом од 07.02.2019. године до исплате. Ставом првим изреке, алинеја 2, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да суд обавезе туженог да на досуђене износе накнаде штете, поред досуђене камате на износ главног потраживања, тужиоцима исплати и законску затезну камату за период од 19.02.2009. године до 06.02.2019. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 560.875,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ЛЛ, којим је тражио да му тужени накнади штету насталу ускраћивањем права на упис права на стицање удела без накнаде, у износу од 412.747,72 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2009. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац ЛЛ да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.000,00.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4118/19 од 16.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда садржана у ставу првом изреке, алинеја 1. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда садржана у ставу првом изреке, алинеја 2 и обавезан је тужени да на досуђене износе тужиоцима исплати законску затезну камату за период од 19.02.2009. године до 06.02.20019. године. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда садржана у ставу другом изреке и обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 2.253.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износ од 108.000,00 динара. Ставом петим изреке, укинута је првостепена пресуда садржана у ставу трећем и четвртном изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 12/20 од 10.06.2020. године, не предлаже се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4118/19 од 16.05.2019. године.

Против наведеног решења Апелационог суда у Београду, тужени је изјавио жалбу.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност жалбе на основу одредбе члана 385. став 1. а у вези члана 411. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да жалба туженог није дозвољена.

Одредбом члана 385. став 1. ЗПП, прописано је да је против решења првостепеног суда дозвољена жалба, ако у овом закону није одређено да жалба није дозвољена, а одредбом става 2. овог члана прописано је да уколико овај закон изричито одређује да посебна жалба није дозвољена, решење првостепеног суда може се побијати само у жалби против коначне одлуке. Одредбом члана 411. ЗПП, прописано је да ако у чл. 394 - 410 овог закона није што друго одређено, у поступку поводом ревизије, сходно ће се примењивати одредбе овог закона о жалби против пресуде из чл. 342, 356. ст. 2. и 3, чл. 357, 358. и 363, чл. 366. ст. 2. и 3, чл. 367. став 2, чл. 368, 373, 378. и чл. 381 - 384 овог закона.

Одредбом члана 395. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произлази да Врховни касациони суд може прихватити одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној под условом да је такво одлучивање предложио Апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

У конкретном случају ради се о поступку који је започет подношењем тужбе 15.04.2009. године, дакле пре 01.02.2012. године, када је ступио на снагу важећи Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11). Одредбом члана 411. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 - УС), није предвиђено да ће се у поступку поводом ревизије сходно примењивати и одредбе члана 385. ЗПП, нити је право на жалбу предвиђено одредбом члана 395. ЗПП, приликом оцене апелационог суда о допуштености ревизије у за то предвиђеним случајевима, тако да жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 12/20 од 10.06.2020. године, није дозвољена, на основу цитираних одредби Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 - УС).

Ценећи дозвољеност ревизије туженог, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5., у вези члана 404. ЗПП, утврдио да ревизија туженог није дозвољена, јер вредност предмета спора ревизијом побијаног дела у односу на сваког од тужилаца појединачно, који нису јединствени супарничари, не прелази законом одређени износ за изјављивање ревизију у динарској противвредности од 40.000 евра.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић